

GLENBITEN

Nr 4 2020

SAIGITS STYRELSE 2020

ORDFÖRANDE

Helen Eriksson
Filarvägen 9
176 71 Järfälla
070 299 8387

skattungen@yahoo.se

VICE ORDFÖRANDE

Annica Bladh-Jacobsson
Sandviksvägen 10
618 34 Kolmården
0768 646 887

annica_morris@hotmail.com

KASSÖR

Ingrid Wennerhag
Lilla Mölleröd 1615
282 65 Bjärnum
070 712 7307

ingrid@pcsyd.se

SEKRETERARE

Karl Smedstad
Spjälkövägen 1 B
372 97 Ronneby
0733 664 916

karlsmedstad@hotmail.com

sekreterare.saigit@gmail.com

STYRELSELEDAMOT

Lisa Beste
Höjdvägen 5
756 53 Uppsala
070 142 3417

lisa@beste.se

SUPPLEANT 1

Anette Forslund
Fårabökevägen 309
265 72 Kvidinge
070 457 515

buenazos.anette@yahoo.se

SUPPLEANT 2

Pernilla Ulfvengren
Fleminggatan 99
112 45 Stockholm
070 827 3764

penilla.ulfvengren@gmail.com

GLENBITEN

Ansvarig utgivare: Helen Eriksson

Redaktör: Pernilla Ulfvengren

ISSN 2003-6590

Glenbitten nr 4 2020

17:e årgången!

Sid 4	Ordförandes rader
Sid 8	Ellas första år i England
Sid 14	Vinnarbilder till Almanackan
Sid 16	Glennig frågesport
Sid 19	Gwendolyn och Emeth
Sid 22	En julsaga
Sid 28	Semesterplaner 2021

Framsida: HUGO, foto av Åsa Finell

Baksida: HAGRID foto av Pernilla U

Ordförandes rader

Ett annorlunda år går mot sitt slut. Vad som väntar oss 2021 är det väl ingen som vet. SKK (Svenska Kennelklubben) avråder från fysiska årsmöten 2021 och gör det möjligt att skjuta på årsmötet till 2022. SAIGITs styrelse har beslutat att göra precis så och ställa in mötet 2021. Mer om detta på annan plats i tidningen.

Så till något lite roligare! Vår underbara ras är en av tre som kommer att ha en ras-special i Terrierposten nummer 1 2021. Vi kommer att behöva hjälp av er medlemmar att göra detta till en intressant och spännande presentation av vår ras. Längre fram i Glenbiten kan ni läsa om vad vi behöver hjälp med. Tiden är knapp, men vi hoppas att många av er vill hjälpa till att göra reklam för våra glennar!

På hemmafronten har det varit lite hektiskt på sistone. Två av mina tikar beslutade sig för att 'samlöpa', dvs sända ut sina kärlekshormoner över halva kommunen samtidigt. Naiv som jag är trodde jag att min gamle glenhane Chari skulle ta det hela med viss ro. Han är ju ändå 15 år gammal och tycks, på äldre dagar, finna större kärlek till sin matskål än till fagra tikar. Men icke då... Denna gång verkade han uppbåda så mycket testosteron i den åldrade kroppen att den riktigt skälvde av kärlek. Han kråmade sig, uppvaktade flickorna, matvägrade och pep så förskräckligt att jag allvarligt började oroa mig för hans hälsa. Jag fick helt enkelt flytta tjejerna till vår andra flockhalva några portar bort. Där fick de först bada och sedan sprayas med något som heter "No love". Med detta gjort fick den stackars stövarhanen som huserar där försöka hålla sitt libido i schack bäst det gick. Man måste vara rädd om sina amorösa äldre gentlemen...

Och även om de kommande helgerna råder oss att bara träffas åtta personer vid varje tillfälle så är inget sagt om mängden hundar vi får bjuda in! Med det vill jag önska er alla en God Jul och ett Gott Nytt År!

Helen Eriksson

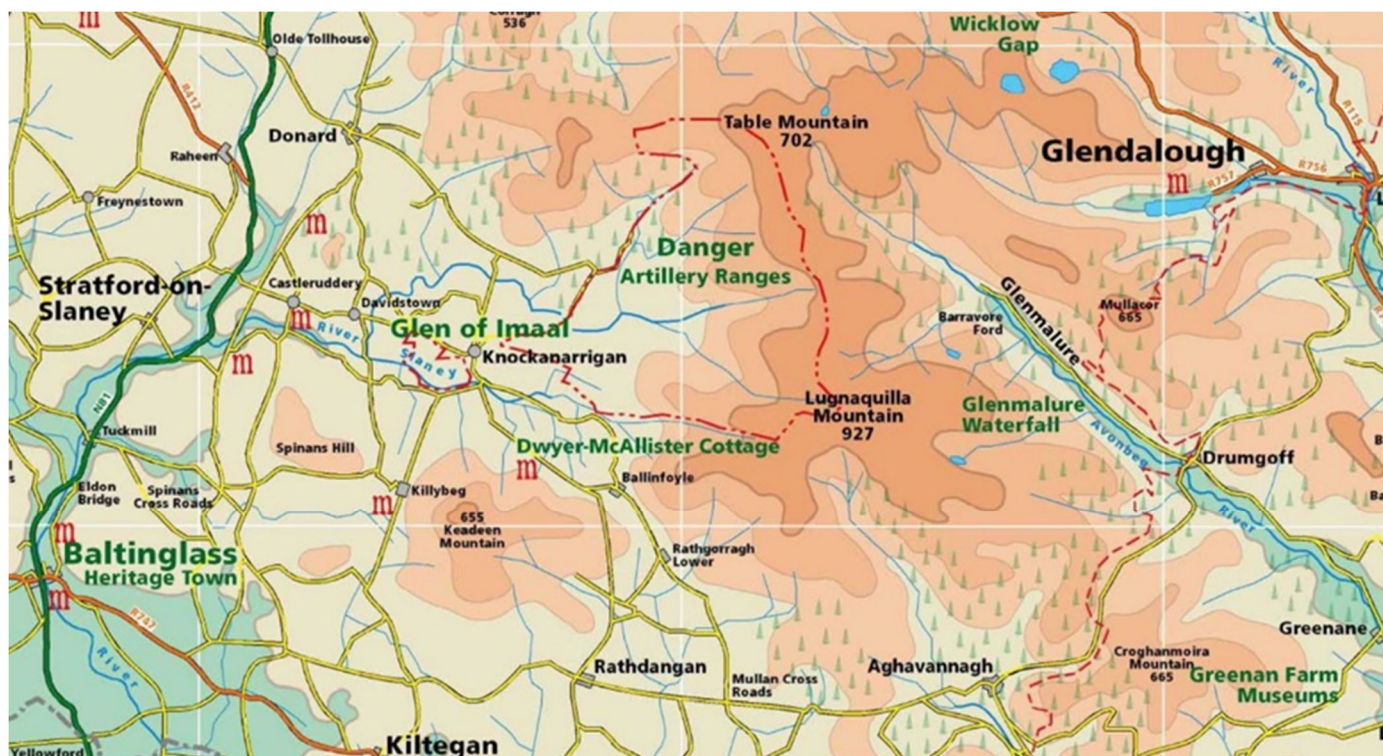
ÅRSMÖTET 2021 ÄR INSTÄLLT

I sina senaste riktlinjer på grund av coronapandemin avråder SKK från fysiska årsmöten 2021, och ger generell dispens att skjuta upp årsmötet tills 2022.

Alternativet är att hålla digitalt årsmöte på SKKs plattform till en kostnad av 1500 kr, men eftersom vi inte har några viktiga ärenden att avhandla, och funktionärer accepterat att förlänga sina mandat med 1 år, valde styrelsen att skjuta upp årsmötet.

Årsbokslut och övriga dokument kommer att avsluta året som vanligt, och dessa kommer under våren att skickas ut via e-post till samtliga medlemmar som uppgett en e-postadress.

Övriga intresserade medlemmar kan höra av sig till sekreteraren för att få dokumenten översända med vanlig post.

IRISH GLEN OF IMAAL TERRIER

RASSPECIAL I TERRIERPOSTEN NR 1 2021

Vi har från Svenska Terrierklubben fått det glädjande beskedet att man i Terrierposten nr 1 2021 kommer att specialbelysa vår ras, tillsammans med Dandie dinmont terrier och Skyeterrier som också är numerärt små raser.

**NU BEHÖVER VI DIN HJÄLP MED MATERIAL
TILL DESSA VIKTIGA SIDOR!
SENAST DEN 15 DECEMBER HOPPAS VI PÅ RESPONS FRÅN ...**

... UPPFÖDARE

Som en extra bonus till vår rasspecial får våra uppfödare en kostnadsfri presentation på separat annonssida. Om du vill vara med på sidan, e-posta de kontaktuppgifter du vill ha med – kennelnamn, kontaktperson, adress, telefon, e-post, hemsida - till Annica Bladh Jacobsson, e-post annica_morris@hotmail.com, *senast den 15 december*.

... MEDLEMMAR

Text

Rasspecialens viktigaste uppgift är att väcka intresse för och nyfikenhet på rasen hos andra terrierägare som ännu inte fått upp ögonen för glennarnas många kvaliteter. Vi vill därför ha med några röster från er medlemmar, i form av miniintervjuer om hur det är att leva med en glen. Har du lust att ställa upp och svara på några enkla frågor som kan ge läsaren en bild av glennarna i vardagen? Kontakta i så fall Lisa Beste, e-post lisa@beste.se, *senast den 15 december*, och lämna gärna telefonnummer och tidpunkter när hon kan nå dig.

Bilder

Bilder, bilder, bilder! Vi behöver nya bilder på era glennar, bilder av hög kvalitet som tål tryck i en kvalitetstidning. Roliga, lugna, söta, vackra, vilda eller aktiva bilder. Kom igen nu, låt oss hjälpa åt att visa hur fantastisk vår ras är. E-posta era bästa glenbilder tillsammans med fotografens namn, samt hundens kennelnamn och tilltalsnamn, till sekreterare@saigit.se, **senast den 15 december**.

Feradach An-Sheide of the Earach (Martha) Fotograf: Lisa Beste

Ellas första år i England

Jag heter Ella men föddes som Romainville Honeysuckle i Hereford (England) 19 oktober 2009, och tillbringade mina första tio veckor hos Kathy, min uppfödare.

Min blivande husse och matte hade just förlorat sin airedaleterrier till de sälla jaktmarkerna och fick veta att Kathy hade en tikvalp kvar i sin senaste kull. Husse och matte var på väg att lämna England efter 16 år och tänkte vänta med valpköpet, men åkte ändå upp till Herefordshire för att titta på mig. Det vet man ju, hur det skulle gå!

Min pappa, Bryan, var en löjligt snäll glen och charmar här min blivande matte, som nog fattat beslutet om ny valp, redan innan hon träffat mamma och mig.

Så fick mamma Rose och jag komma ut på Kathys gård, och saken var klar.

Här på bilden tar jag igen mig på golvet, medan matte och husse blir förhörda av Kathy, som ville vara övertygad om, att jag skulle komma till ett bra hem. Till sist överlämnades jag till matte och husse tillsammans med många goda råd, kontrakt och stamtavla i utbyte mot £650 - som hittat för en sådan stjärna som jag!!

Den nästan fyra timmar långa bilresan hem till mitt nya hem gick utan incidenter. Jag installerades i köket i mattes och husses hus och fick överta en begagnad hundbur, som var väldigt fin.

Husse sov på en tätsäng i köket den första natten. Han trodde, att jag skulle vara orolig och ledsen över att få lämna mamma och syskon. Jag sov som en stock hela natten!

Inte fanns det någon anledning att gnälla eller föra liv. Skälla testade jag för första gången flera månader senare. Det lät väldigt högt, och husse hade aldrig träffat en sådan liten hund utrustad med basröst. Sedan blev det inte mycket mer skällande för min del.

Som ovaccinerad valp i England får man knappast gå utanför huset eller tomten, så första tiden fick jag mest roa mig inomhus eller med en kon-servburk på tomten.

Sedan blev det desto roligare. Jag skulle "socialiseras", och husse tog mig upp till byns kricketplan bakom kyrkan, där jag släpptes lös bland byns övriga hundar. Ännu fler kompisar fann jag i den stora parken i en stad i närheten. Husse var inte lika road, när jag hoppade upp i en barnvagn för att pussa på ett litet barn, och inte heller när jag rymde till fågeldammen i parken. När husse väl hittat mig, hade jag lyckligtvis hunnit äta upp de flesta av brödbitarna, som var ämnade för änderna. Vilken fest!

En annan ny vän träffade jag lite senare, då husses och mattes yngsta dotter dök upp efter ett års vistelse med man och hund i U.S.A. Hunden, Jake, var en "rescue dog", som nu blivit 14 år gammal och kunde lära mig ett och annat trick.

Med kompisen Jake

Så småningom blev så dags att flytta till Sverige. Jag hade fått dubbla doser av rabiesvaccin för att få pass för bilresan genom Europa, men utvecklade inga antikroppar. Så det blev att panikboka flyg för mig och matte, medan husse ensam fick ta bilen.

Matte håller i tassan på Fergus, en annan av Kathys glennar, som kom på besök.

Efter två äventyrliga dygn kunde vi återse varandra i den lilla byn vid havet, där vi fortfarande trampar runt på stigarna, badar i havet, pratar med grannhundar och har det väldigt bra. Husse ropar ibland "stay", när han vill att jag ska stanna, men tyvärr har jag glömt all engelska. Här, på en sten i min favoritbadvik i Blekinge, har jag hunnit fylla 11 år.

Författat av Ella med lite hjälp av husse, Karl Smedstad

GLEN OF IMAAL TERRIERNS HISTORIA

Glennar på Irland 1933

Jag har blivit ombedd att skriva om Irish Glen of Imaal terrierns historia och utveckling i Sverige, men jag tänker istället börja med att berätta hur det hela startade på Irland.

Det finns inga tvivel om att Glennen är en gammal terrier-variant, så tidigt som år 1575 blev den nämnd i George Turbevilles bok "The Noble Art of Venerie and Hunting". Men likt Irlands övriga terrierraser är dess ursprung höljt i dunkel och omgivet av en massa olika sägner. Det första man måste veta är att glen betyder dal, så namnet på vår ras betyder terrier från Imaaldalen. (*Titta gärna på kartan på sidan 5!*)

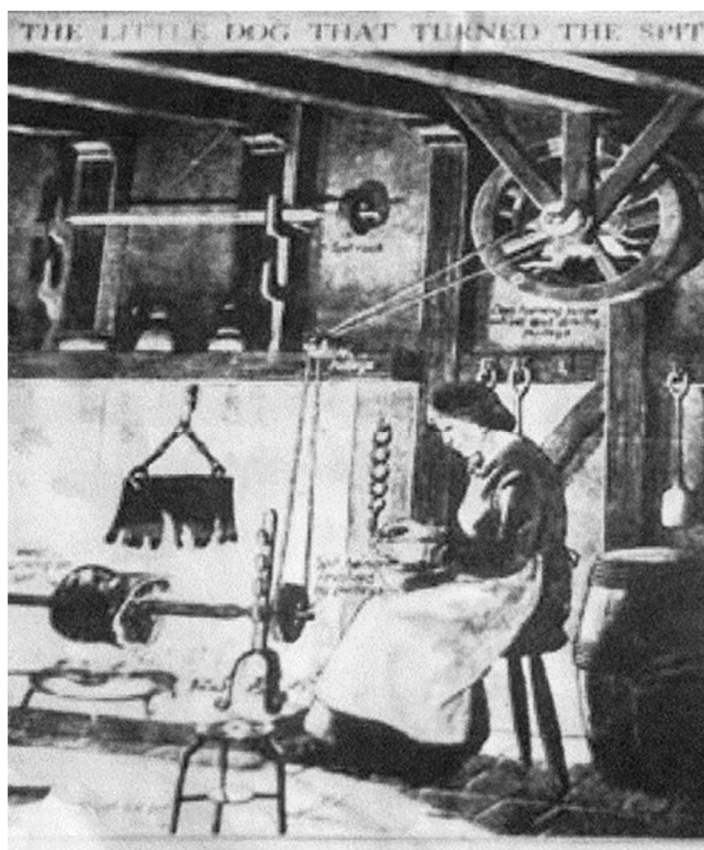
En gammal sägen om Glen of Imaal terriern lyder så här: När S:t Patrick förde kristendomen till Irland på 400-talet, besökte han dalarna Glendalough, Glenmalure och Glen of Imaal. Han möttes på Black Banks av ledarna för klanerna McHugh's, McChathair's, O'Moores och O'Byrne's. S:t Patrick och hans följe eskorterades till staden Baltinglass av ryttare och ett dussintal lokala hundar, varav fyra, enligt sägen, var Imaal terrier. S:t Patrick välsignade terriern, och sade att en terrier från Imaaldalen inte är tam och aldrig skall kunna tämjas.

En annan sägen är att Glennen utvecklades från Irländsk Varghund. Låter otroligt, men i tidernas begynnelse var det

herrefolk som fick äga en Irländsk Varghund, och ibland hände det att i kullen föddes en kortbent variant av Irländsk varghund. Denna valp fick någon av bönderna runt slotten. Detta var mest vanligt i grevskapet Wicklow som ligger vid Imaaldalen.

En annan berättelse är att Glennen utvecklades av raser som fördes till Irland av trupper från det skotska låglandet och Hessen under 1600- och 1700-talen. De bosatte sig i trakterna kring de Wicklowska bergen, runt Mullaacen och Tinahely.

Arbetsområden för Glennen var olika, men framförallt var den allt i allo på gårdarna runt Imaaldalen. Den användes även flitigt till jakt på räv, grävling och även utter. Till skillnad mot de flesta andra terrierraser så arbetar en Glen tyst, den skall gå ner i grytet, dra ut sitt byte och får absolut inte ge något skall.

Ett annat användningsområde var som så kallad turnspit dog, där man lyfte upp Glennen i något som liknade ett större hamsterhjul (i bildens högra överkant) som fanns ovanför en eldstad. Där fick hunden gå runt i timmar, så att spettet där köttet fanns kunde rotera över öppen eld. Glennens böjda framben, samt tjocka trampdynor och mycket starka bakställ gjorde honom idealisk för arbetet.

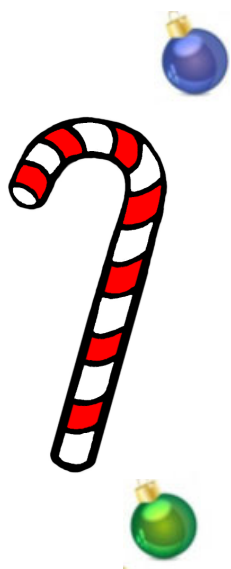
På söndagarna fick de lite ledigt då fick de följa med sin bonde till kyrkan för att användas som fotvärmare.

Detta var lite bakgrundshistoria om vår älskade Irish Glen of Imaal Terrier.

- Annette Andersson

Vinnande bilder till almanackan 2021

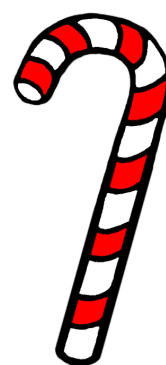
Månadens bild September

FOTOGRAF: Arne Wennerhag

Månadens bild Oktober

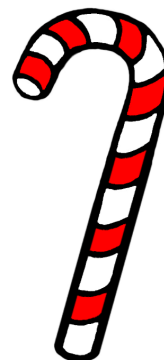

FOTOGRAF: Suzanne Williams

Månadens bild November

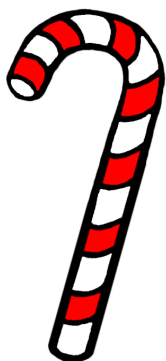
FOTOGRAF: Lisa Beste

Månadens bild December

FOTOGRAF: Åsa Finell

FRÅGESPORT

Vad passar väl bättre en kulen kväll än att lägga en stund på en glennig frågesport? Inte mycket, förstås. Låt den så ackompanjeras av en kopp te och en kaka så är myset komplett!

1. Glennarna blev inte accepterade som enskild ras på Irland förrän tämligen sent. Vilket år ansåg irländska kennelklubben att de skulle in i rullorna?
A. 1914 B. 1934 C. 1967
2. Förr i tiden kunde glennarna, förutom vete och blå brindle, också ha en annan mytomspunnen färg som stod högt i kurs hos glenfolket. Numera finns den tyvärr inte längre kvar. Vad kallades färgen?
A. Pretty purple B. Roaring red C. True blue
3. Våra glennar har många små rara egenheter som vi älskar. Den som ofta tycks förbrylla nya glenägare (på sociala medier i alla fall) är den att:
A. De lägger sig på rygg och åmar – ofta och länge.
B. De kan med tankekraft krulla sina mustascher.
C. De går fot utan träning.
4. Våra glennar är ju döpta efter den karga dalgången Glen of Imaal och ska klara sig väl i dess ogästvänliga terräng. Ett av Irlands högsta berg, Lugnaquilla, nås härifrån. Hur högt är Lugnaquilla?
A. 575 möh B. 1267 möh C. 925 möh
5. I Glen of Imaal föddes och levde en av Irlands mest kända rebeller – Michael Dwyer - i slutet av 1700 och början av 1800-talet. Därifrån ledde han upproret mot engelsmännen, som ogärna gick in i den vilda dalen, år 1798. I en överraskningsräd, utförd av engelsmännen, barrikaderade sig rebellerna i en stuga i dalen som fortfarande står kvar. Hur slutade allt?
A. Engelsmännen rökte ut dem och fängslade dem alla.
B. En av Dwyers närmsta män drog på sig eld så att Dwyer kunde fly ut bakvägen. Han och hans familj flydde till Australien och blev bönder. Där restes hans minnessten år 1900.
C. Engelsmännen rökte ut dem och sköt dem alla.

6. Alla vet vi väl att Guinness är en favoritdryck på Irland! Det mörka, goda ölet dricks på pubar runt om i landet. Men irländarna är inte de som dricker mest Guinness – två andra länder tömmer bägarna i än högre grad. Vilka?

A. England och Australien B. England och Belgien C. England och Nigeria

7. Ogham är ett tidigmedeltida alfabet som kan ses inhugget i stenar där de iriska/keltiska folken bott och levt – främst på Irland, i Wales och i Skottland. Oftast är inskriptionerna personnamn, som visitkort. Ibland kallas ogham för något annat beroende på att varje bokstav är döpt efter ett speciellt – ja, vad då?

A. Träslag B. Vapen C. Gudanamn

8. I Dublins Trinity college kan man skåda den oerhört vackra boken "Book of Kells" skriven år 800 e. Kr. Boken är känd för sina fantastiska bilder fyllda av ornament och symboler. Men vad är det egentligen för text?

A. Det är de fyra evangelierna ur bibeln.
B. Det är en tidig lagbok för de iriska folken
C. Den är full av keltiska gudasagor.

9. Att hund och människa gått tass i hand genom historien är ingen nyhet.

Men hur gamla är de äldsta hundgravarna man funnit i Sverige?

A. 3000 år B. 7000 år C. 5000 år

10. Har du någon gång fått känslan av att din glen bara lyssnar på dig med ena örat, eller kanske inte alls? Varför inte pröva att tilltala den på dess 'ursprungsspråk' - dvs iriskan? Tre kommandon som kan vara bra att kunna är väl: Kom hit! Loss! Och varför inte: Duktig hund! Vilket av förslagen nedan kan det vara? Och när du klurat ut det får du jobba lite på uttalet!

A. Ar dheis! Cuardaigh! Tar liom!
B. Scaoil é! Amach leat! Seo duit!
C. Gabh i leith Cuir síosé! Madra maith!

LYCKA TILL!

1B; 2B; 3A; 4C; 5B; 6C; 7A; 8A; 9B; 10C

BÄSTA JULGODISET TILL DIN GLEN

Det finns massor av gott och nyttigt hundgodis du själv kan göra.

Ett som brukar få till och med en glen att göra allt du vill är mycket enkelt att göra, och dessutom billigt.

I matbutiker som säljer färska Kronfågelprodukter hittar man ofta kycklinghjärtan, i förpackningar om 450 gram.

Köp minst två paket, de lättar mycket i vikt under tillagningen - och hunden tröttnar aldrig på dem, jag lovar.

Värm upp ugnen till 130° (120° varmluft).

Klä en långpanna med aluminiumfolie och bred ut kycklinghjärtana, det brukar rymmas två paket i en omgång. Sätt in pannan mitt i ugnen. Efter ca 45 minuter, ta ut den och vänd omkring hjärtana, torka dem sedan under ytterligare 45 minuter i ugnen.

Lyft över hjärtana på hushållspapper och låt dem svalna helt.

Visst doftar det fantastiskt! I det här läget brukar hunden ligga vid dina fötter ...

Om hjärtana ska vara en julklapp är det uppskattat om de är hela – men portionera ut dem över hela julen annars är det risk att vovven föräter sig. Till vardags brukar jag skära dem i 2-3 mindre bitar, och frysa in dem om de ska sparas mer än några dagar.

GWENDOLYN OCH EMETH

på filminspelning

En sen kväll i ödemarken knackar det på dörren. Gwendolyn och Emeth störtar skällande upp ur djupsömnen i soffan. Hit kommer aldrig någon, i varje fall inte efter mörkrets inbrott. Men salighets höjd! Utanför dörren står Husse Hasse, Gwendolyns tvåbenta älskling. Det var längesen sist, men glädjen är våldsam och omedelbar.

Husse Hasse här! Gwendolyn ylar, och Emeth stämmer in. ”Vad mor gör är alltid det rätta!” verkar vara hans valspråk. Emeth är entusiastisk vem som än kommer, Gwendolyn är mer nogräknad. Vem som helst kan få ett vänligt svansvift, men de vilda tjuten reserverar hon för dem hon verkligen älskar.

Min förvåning är inte lika stor som hundarnas eftersom vi just ska starta inspelningen av en kortfilm, och Hasse, som också är filmfotograf, kommer ner en dag tidigare än alla andra för att tillsammans med mig åka till Småland och filma en älgdjur som ska se ut att krocka med en bil på vägen. Nå, NÄSTAN, krocka. Vi hade engagerat älgen Ebbot som bor alldeles i närheten, men hans husse hade sågat av honom hornen för att älgkorna brunstar och Ebbot då blir oregerlig.

En avsågad älg kan inte komma ut ur skogen! Så vi blev tvungna att söka vidare och fann tjuren Knut i Skullaryd i Småland. Knut hade hela sin magnifika krona i behåll.

Team och skådespelare anlände. Vi hade hyrt ett hus för fem personer men foto, ljud och producent sov hemma hos mig. SÅÅÅ KUL! sa Gwendolyn och Emeth. Emeths glensittartalang väcker alltid beundran och brukar resultera i en och annan godbit, men Gwendolyns tiggarteknik är inte mycket sämre. Med Indiens alla svältande hundar i blicken lägger hon sitt feminina lilla huvud mot armen på den som äter något gott. Det är fler än jag som finner det omöjligt att inte dela med sig.

Men på kvällen i soffan blev det trångt. Husse Hasse var välkommen, men bara han.

Det är MIN soffa egentligen! sa Gwendolyn men makade nådigt på sig. Emeth trängde sig upp i mitt knä. Han kan sova var som helst, i vilken konstig ställning som helst. Det bästa är att samtidigt bli kliad. Gwendolyn vill däremot vara helt ifred när hon sover. Om jag ändrar ställning på natten och råkar putta till henne svarar hon med ett morr. Hon skulle aldrig bitas, men hon har kort stubin. Det kom fram också efter en stund i soffan.

Nu räcker det! sa hon och visade tänderna. GRRR, GRRR, Husse Hasse, enough is enough!

På dagarna filmade vi i konstnären och keramikern Åsa Gustavssons ateljé en bit från Hornborgasjön. Det är en plats som sprungen ur en folksaga, vacker och trolsk. Hundarna är hemmastadda där och njöt av att jaga varandra runt runt i den stora trädgården. Mindre roligt var att de inte fick vara med på tagning.

Ni är inte inskrivna i manus, sa jag. Så ni får vara hos Åsa precis medan vi tar.

En gång gick det att lura in dem i huset medan vi filmade i ateljén. En gång, inte två! Vid andra försöket satte sig båda demonstrativt på trappan och rörde sig inte ur fläcken. De var samspelta som Hitchcocks love birds. Gwendolyn hittade snabbt en teknik att göra sig osynlig. Hon smög in i dekoren och gömde sig bakom en stol. Såg ytterst förolämpad ut när jag fann henne och propsade på att hon skulle gå därifrån.

Jag är ju inte ens med i bild, sa hon surt. Så varför kan jag inte bara få ligga här?

Svårt att argumentera emot. Att spekulera i vad som SKULLE KUNNA hända ligger inte för de fyrbenta vännerna.

Jag tänker mig ändå att de fick ett par underbara dagar med mitt hundälskande team. Lotta som hade hand om smink och kläder och själv alltid haft hund blev speciellt förtjust i Gwendolyn.

- En varelse med själ, sa Lotta. Hon förstår precis allt.
Amen.

Marianne Ahrne

EN JULSAGA

Hej, jag heter Sam. Jag ska berätta en historia för dig. Kanske den inte är sann, men jag blev glad av att höra den. Kanske kan den glädja dig också.

I morse innan solen gick upp vaknade min syster Misty och jag i vår älsklingssoffa. Det var kolmörkt, mitt i vintern som det är. Jag hörde ett oljud och blev lite rädd. Jag frågade Misty "Blir du aldrig rädd?" Hon svarade "Jag är aldrig rädd längre. Jag ska berätta en historia om något underbart som hände mig just vid den här tiden på året för fem år sedan, strax efter att jag kommit hit för att bo hos husse och matte. Jag kommer alltid att tänka på det som ett julmirakel, och det är anledningen till att jag aldrig är rädd."

Jag hade alltid undrat hur länge Misty hade bott här. När jag dök upp här var det uppenbart att hon var mycket bekväm med att vara här, och att hon varit här länge. Ännu en pusselbit föll på plats nu. Kanske kommer hon någon dag att berätta för mig hur hennes liv var innan hon kom hit, men just nu blev jag väldigt fascinerad av den där julmirakelgrejen och måste få veta mer.

"Misty," frågade jag "vad hände? Vad menar du med 'julmirakel'?"

Hon fortsatte berätta. "Jag hade bott här ungefär en vecka och sov i min sköna hundsäng i sovrummet, när jag plötsligt istället befann mig på bottenvåningen, i köket. Vad är det här??? Medan jag försökte lista ut vad som hänt tittade jag upp, och framför mig stod den vackraste varelse jag någonsin sett.

Hon var en stor blue brindle med kraftiga tassar, och fantastiskt mjuk lång päls kring ben och bröst. Ett helt underbart exemplar av vår ras, men det var inte enbart det. Hon hade en strålande aura, ett slags glöd omkring sig. Hennes närvaro gjorde mig lugn och lycklig, vilket var underligt eftersom jag till att börja med, förståeligt nog, blev en aning rädd. Den ena minuten var jag i min bädd i sovrummet, strax därpå står jag i köket och ser något som verkar vara ett andeväsen. Men samtidigt kändes hon bekant på något sätt. Det gick upp för mig att detta var hunden som matte har på bild i en ljuslykta, i sin plånbok, och i en stor ram på bokhyllan. Hennes bild finns överallt i huset.

Sedan började denna otroliga och intagande varelse tala. Hon sa "Var inte rädd, Lilla Du. Jag är Dana. Jag är din skyddsängel. Jag skickade husse att rädda dig. Jag levde med matte och husse i många år, och jag älskade dem väldigt mycket. De tog hand om mig så väl som någon hund någonsin blivit omhändertagen. När jag visste att det var dags för mig att gå över Regnbågsbron – oroa dig inte, Lilla Du. Du får veta mer om det i sinom tid – lät jag dem veta det. Jag visste att de skulle bli mycket ledsna. Jag visste att Sparky skulle bli ensam. Jag visste också att det var vad jag måste göra. Men jag hade en uppgift att fullfölja. Jag måste hitta en annan hund som kunde hjälpa dem att må bättre. När jag såg mig omkring, när jag tittade ner från hundhimlen, såg jag dig."

"Vänta," sa jag. "Vem är Sparky?" Dana nickade mot bokhyllan. Solen hade börjat gå upp, och jag kunde se en bild av ytterligare en hund. "Han var min bror. Han är i hundhimlen med mig nu, men för fem år sedan var han här med mig. Han var så vänlig och kärleksfull och jag kommer alltid att älska honom. Matte och husse saknar honom också väldigt mycket."

Misty fortsatte berätta sin historia för mig.

"Skyddsängeln sa 'Naturligtvis är du inte densamma som jag. Inte heller är du en ersättning för mig. Det skulle vara omöjligt. Men dina färger är som mina, och du behövde ett bra hem. Och jag kan garantera att det inte finns något bättre hem än det här. Jag visste att matte och husse skulle älska dina stora tassar och din brindlefärg, så jag skickade husse till Hundstallet den där dagen, och det är därför du är här nu. Du har haft stor tur och bör vara mycket tacksam. Du bör förstå att ibland när matte minst anar det känner hon en våg av sorg, och när hon gråter kramar hon filten som påminner henne om mig, hur mycket hon älskade mig, som hon fortfarande gör.

Du bör också förstå att ibland när husse tittar ner på dig där du dansar fram vid hans sida i ditt koppel minns han när han promenerade med mig, och känner sig mycket ledsen när han saknar mig. Jag ser dem när de är ledsna, och jag hoppas att du vill försöka trösta dem så mycket du kan. Jag vakar över dig också, Lilla Du, och hoppas du vill hjälpa dem.'

Lika plötsligt som Dana dykt upp var jag tillbaka i min bädd, i mörkret, hos matte och husse i vårt sovrum. Jag var skakad av att få veta allt detta från den magnifika budbäraren, men var mycket glad att veta att hon vakar över mig. Över oss, faktiskt, min nya familj, och jag var så tacksam att vara här, och mot min husse och matte som räddat mig. Dana hade rätt. Matte och husse var mycket ledsna de första månaderna, men jag gjorde mitt bästa för att få dem att känna sig bättre.

Jag har ett fantastiskt hem, eller rättare sagt VI har. Jag har alltid haft mat, kärlek och omvårdnad och allt annat jag behöver. Och nu, Sam, är du också en del av vår familj."

Jag måste medge att det hela låter som en skräna. Som jag sa, jag är inte säker på att jag tror på den, men jag är glad att Misty aldrig är rädd, och att vi är här tillsammans i vårt för-alltid-hem. Jag tror inte att jag heller kommer att vara rädd mer. Jag hoppas att ni som läst är lyckliga hundar som jag, varma och trygga, och ser fram emot en schön och vacker jul tillsammans med era människor.

Fritt tolkat från en engelsk julsaga

GOD JUL ÖNSKAR SAM OCH MISTY!

Glen-Footprints

NYA REKOMMENDATIONER FÖR DNA-TESTER

Vi har beslutat på ett styrelsemöte att inte längre rekommendera att man skickar in sitt resultat från DNA-test till SKK, istället rekommenderar vi att man skickar in resultatet till databasen "Glen-Footprints". Anledningen till detta beslut är bland annat att:

- Glen-Footprints är tillgängligt för alla som har ett användarnamn och ett lösenord oavsett var i världen man bor
- all hälsoinformation om glennar finns samlad på ett ställe, och det är flera länder som inte har ett öppet "hunddata" som SKK har
- vår ras är så liten numerärt i Sverige att det inte kommer att föras något register hos SKK inom överskådlig framtid.

Här följer lite information om databasen, fritt översatt från hemsidan:

Överallt i världen lämnar Irish Glen of Imaal terrier sina tassavtryck efter sig. Med vår databas kommer vi att försöka visa dig deras inbördes relationer i form av stamtavlor och andra rasspecifika egenskaper. 2004, då ögonsjukdomen PRA-CRD3 hotade vår relativt lilla ras, gjordes denna unika och världsomfattande databas tillgänglig för uppfödare och glenägare för att visa hur sjukdomen utvecklades.

Med given data gjordes riskanalyser baserat på stamtavlor i syfte att minimera risken för PRA. För att identifiera orsaken till sjukdomen (gendefekter) gjordes två samtidiga DNA-forskningsprojekt, ett i USA och ett i Tyskland. Databasens uppgifter var en viktig del i båda dessa projekt, förutom de eldsjälar som samlade in pengar och alla glenägare som skickade in hundratals blodprov för analys. 2010 kom glädjebeskedet från både USA och Tyskland att man lyckats hitta genen som orsakar PRA-CRD3 hos Irish Glen of Imaal terrier. Från den stunden fanns ett DNA-test tillgängligt, och sjukdomen var definitivt under kontroll.

Detta exempel visar hur viktig en databas kan vara för en ras, och inte bara för just PRA utan även för någon annan ännu inte identifierad sjukdom i framtiden.

Denna unika webbdatabas erbjuder dig information om stamtavlor och andra rasspecifika egenskaper samt statistik för Irish Glen of Imaal terrier över hela världen. För närvarande finns över 8000 olika stamtavlor registrerade och det finns alla möjliga hälsodata tillgängliga.

För att fortsätta att hålla databasen aktuell och uppdaterad gäller det att vi fortsätter skicka resultat och stamtavlor till den, ni får gärna skicka med en bild på er hund också!

Databasen är gratis, men du måste registrera dig och få ett lösenord för att kunna använda den. Läs mer på www.glen-footprints.com

Har du frågor eller funderingar är du välkommen att kontakta mig.

Väl mött,

Annica Bladh-Jacobsson

NÄSTA NUMMER AV GLENBITEN KOMMER I MARS 2021.

SKICKA IN MATERIAL TILL

glenbiten@saigit.se

SENAST DEN 15e FEBRUARI!

Regler för publicering i Glenbiten

Redaktören förbehåller sig rätten att bedöma vad som är lämpligt att publicera.

Material från anonym avsändare kommer inte att publiceras.

Material som innehåller kränkande inslag, personliga angrepp, tvivelaktig information eller liknande kommer inte heller att publiceras.

För övrigt insänt material ansvarar aktuell textförfattare.

Önskar ni materialet i retur, vänligen bifoga ett frankerat svarskuvert.

För innehållet, samt texthanteringen, i annonser och artiklar ansvarar skribenten till fullo.

Hej igen

Jag är snart 4 år nu men det märks inte alls. Jag vill fortfarande leka varje kväll och speciellt efter varje runda. Man kan tro att jag ska vara rätt så nöjd just efter promenaden, men det är tvärtom.

Sen vill jag hellre dricka regnvatten på balkongen än i min vattenskål. Ska jag dricka ur skålen ska det helst vara alldeles kylskåpskallt.

Något jag behöver hjälp med är faktiskt jobbigt. Jag är rädd förflugor. När jag ser en fluga inomhus rusar jag in under sängen

Härom kvällen spelade husse in mitt morrande när jag lekte med lillhusse. När jag hörde det ljudet blev jag också rädd. Jösses så farlig jag låter!!

/ God Jul från Hagrid

Hej alla Glenbitna!

Vi som sätter ihop den här tidningen, tar gärna emot idéer och feedback.

Tidningen är er så skicka in material till
glenbiten@saigit.se!

Ni vet ju hur roligt det är att läsa om andras hundar!

Semesterplanering för 2021

I dessa pandemitider är det inte mycket annat vi kan göra än att drömma, därför vill jag passa på att tipsa er om en drömresa, nämligen "circuit utställningen" på Irland!

Det är ett utmärkt tillfälle att resa på Irland OCH samtidigt delta på hundutställningar. Det är fem olika utställningar på 4 olika platser under tredje veckan i augusti. Vädergudarna brukar för det mesta vara på bra humör, dvs det är inte ihållande regn. Eftersom utställningarna ligger med en dags mellanrum (förutom de två första) finns det tid att utforska omgivningarna. Att ställa hund på Irland är lite annorlunda mot att ställa i Sverige, stämningen är på topp runtomkring ringarna, alla pratar med alla, det är lite av en "hund-folkfest", precis som det ska vara

Det börjar på lördagen med en två dagars utställning i Clonmel, lördagen är det All Terriers (tidigare hölls den strax utanför Dublin, men sedan två år tillbaka hålls den i Clonmel så att det ska vara enklare för utställarna) och söndagen är det "all breeds". Clonmel är en stad i södra Tipperary på Irland. Clonmel ligger i en dal som är omgiven av berg och kullar. I söder ligger Comeraghbergen och i öst ligger Slievenamon. Floden Suir rinner igenom staden.

På tisdagen är det Killarney's tur att hålla utställning, Killarney är en stad i grevskapet Kerry i södra Irland. Staden ligger i en djup dal vid Macgillicuddybergen bredvid Killarneysjöarna, en del av Killarney nationalpark. Staden är känd för sin historia och framför allt för den stora katedralen som finns där. På grund av sitt äventyrliga historiska förflutna är staden mycket populär att besöka för turister.

Torsdagens utställning är belägen i Limerick. Limerick är Irlands tredje största stad och residensstad i grevskapet County Limerick i provinsen Munster, som ligger i västra delen av landet. Staden ligger vid Shannon-floden, som kan korsas på tre ställen på kort avstånd från stadskärnan. Staden har också gett upphov till en diktform, nämligen limerick.

Sista stoppet på utställningsveckan är Tralee på lördagen. Tralee är en stad och administrationscentrum för grevskapet Kerry i Republiken Irland, och ligger i sydvästra hörnet av Irland. Staden grundlades under 1300-talet och var huvudsätet för earlerna av Desmond. Namnet Tralee kommer ifrån det iriska Trá Lí, eller Trá Laoi, som betyder bredden av älven Lee.

Om man väljer att resa med hund är mitt råd att ta bilen, man tar sig enkelt över med färjan från Hook of Holland till Harwich och sen upp genom England, genom det otroligt vackra Wales till Hollyhead för att direkt hamna i Dublin. Väljer man flyget är det lite krångligare att ha hunden med sig, annars är det ju såklart en snabbare resa, även om du missar mycket på vägen. Mitt råd är att inte snåla på bilhyran, att hyra en automat kostar några kronor mer, men du slipper att få ständiga motorstopp pga att du får i 5:an eller 3:ans växel vid start då inte bara ratten sitter på fel sida utan även växelspaken (been there, done that)!

Annica

TBE bekräftat hos hund

TBE, även känt som fästingburen hjärninflammation, är en neurologisk sjukdom som orsakas av TBE-virus. Virusnet smittar genom fästingbett och kan drabba både människor och djur. Ett fåtal fall av misstänkt TBE har tidigare rapporterats hos hund, varav tre fall i Sverige.

Sjukdomsmisstanken har i dessa fall grundats på neurologiska symptom och antikroppstester, men diagnosen har inte kunnat bekräftas. I en fallrapport från Sveriges lantbruksuniversitet beskrivs nu det första säkert bekräftade fallet av TBE hos hund i Skandinavien.

I augusti 2019 inkom en fyra år gammal blandrashund till Universitetsdjursjukhuset med neurologiska symptom. Trots behandling blev hunden snabbt sämre, och avlivades efter ett dygn. Obduktion visade inflammation i hjärnhinna, hjärna och ryggmärg. Utifrån kliniska symptom och vävnadsundersökning i mikroskop väcktes misstanke om TBE. Därför gick man vidare med molekylärbiologisk analys av hjärnvävnaden, i samarbete med forskare i Österrike.

Resultatet var positivt, och TBE-virus i hjärnvävnaden bekräftades som orsak till sjukdomen.

Resultaten innebär att veterinärer och hundägare, särskilt i områden där fästingar är vanligt förekommande, bör ha detta i åtanke som möjlig diagnos hos hundar som uppvisar neurologiska symptom.

Källa: www.slu.se

